

Посеред зимового дня на вулицях рівненської околиці Золотієва панує тиша. Час від часу її порушує рев автомобільних моторів, які проїжджають дорогою в напрямку Олексина. Вже ввечері тихими холодними вулицями сюди повертатимуться додому з роботи люди, із садочків та шкіл – батьки з дітьми, залунає дитячий сміх і лемент, а у вікнах будинків загориться тепле світло. Це навесні тутешні вулиці оживуть – потопатимуть у білому цвіті плодкових дерев, за якими ховаються охайні будиночки та двори працьовитих господарів. На мальовничих берегах Усті під теплим сонцем оживе у всій своїй красі Золотіїв, а поки що тут панують приглушені і сумні будні.



Вулиця Олексинська

Колись на території Золотієва працювали заводи, а нині його мешканці мріють хоча б про дитячий садочок чи майданчик

МАЛА БАТЬКІВЩИНА ПОЛЬСЬКОГО ПИСЬМЕННИКА

Одним із районів нашого міста колишнє село Золотіїв стало після приєднання до Рівного наприкінці 50-х – на початку 60-х років. Даних про нього збереглося небагато. Перша письмова згадка про Золотіїв датована 1511 роком. Як повідомляє сайт www.rivne.org, на місці правого берега старого річи-



діти схожі на батьків. Але я люблю свій Золотіїв, де для мене рідні кожен камінчик, кожна травиночка. Тут минули моє дитинство і юність. І навіть вийшовши заміж за п'ять кілометрів звідси, все-таки повернулася назад, – ділиться спогадами пані Катерина.

ВІД РОЗКВІТУ – ДО ЗАНЕПАДУ

У радянські часи Золотіїв можна було вважати чи не центром індустріального життя міста. Тут працювали м'ясокомбінат, завод торгового обладнання, завод тракторних запчастин, потім будували металозавод.

– Село було веселим, живим, роботи вистачало. Я ходила на м'ясокомбінат. Там був пишний сад, своя теплиця. В ідальні завжди давали свіжі овочі. А влітку, пам'ятаю, так гарно співали солов'ї, що всі заслухувалися їхнім мелодійним співом, – пригадує скарбник Свято-Покровської церкви, мешканка Золотієва Катерина Яковишина. – Наприкінці 90-х – на початку 2000-х все розвалилося. На місці великих заводів з'явилися дрібні фірми і приватні підприємства, модні нині офіси. Так і не збудували нам ні дитячого садка, ні школи, хоча вже були розроблені проекти.

Переломні кризові роки в Україні не дали можливості мешканцям Золотієва створити комфортні умови для проживання. Сьогодні тут існує чимало проблем, вирішення яких значно поліпшило б життєвий рівень мешканців околиці.

– До Золотієва не ходить троллейбус, немає початкової школи, дитячого садочка, – розповідає про проблеми мешканців **настоятель Свято-Покровської церкви УАПЦ священник Петро Остапчук**. – Батькам доводиться відвозити дітей до садочка чи школи і привозити назад. Особливо скрут-

ПИСЬМЕННИКА

Одним із районів нашого міста колишнє село Золотіїв стало після приєднання до Рівного наприкінці 50-х – на початку 60-х років. Даних про нього збереглося небагато. Перша письмова згадка про Золотіїв датована 1511 роком. Як повідомляє сайт www.rivne.org, на місці правого берега старого річища річки Устя на території колишнього села Золотіїв, включеного в міську смугу у 1960 році, виявили двошарове поселення городоцько-здовбицької культури VI-VII ст. н.е. А через рік за сто метрів від колишнього села Золотіїв на першій надзаплавній терасі лівого берега Усті знайшли давньоруське селище.

У книзі «Стара Волинь. Волинське Полісся» Золотіїв згадується як село Рівненського повіту при річці Устя. «В селі є Покровська дерев'яна церква з 1855 року. При ній дзвіниця. В кінці 19 століття було там 41 господарство, 335 жителів. А за переписом 1911 року село вже налічувало 570 жителів. Колись було це село Дорогобужського замку князя Костянтина Острозького».

Відомо, що у Золотіїві народився відомий польський письменник, публіцист, літературний критик Міхал Грабовський (1804-1863 рр.), представник «української школи» в польській літературі XIX ст.

На жаль, більше історичних даних про Золотіїв знайти не вдалося. Дізнатися про те, як жили мешканці села, можна лише від старожилів. Одна з них – **Зінаїда Федорович**, яка народилася в 1930 році. Її родина мешкала у Золотіїві з діда-прадіда. Коли розпочалася Друга світова війна, Зінаїді Євстафівні було всього одинадцять, але вона й сьогодні добре пам'ятає всі події того трагічного часу.

– Війна для мешканців села минула швидко, лінія фронту пройшла через Золотіїв за тиждень, хоча бомби скидали на нас півтора року. По самому селі влучали чотири рази. Пам'ятаю, як



За часів Горбачова мешканці масиву за власні кошти вдалося відбудувати Свято-Покровську церкву.

одного разу літак розбомбив вулицю, а ми збирали розірвані шматки людей і худоби. Загиблих було так багато, що їхні понівечені тіла і кістки скидали в одну яму, – пригадує страшні подоробиці пані Зінаїда. – Після війни більшість мешканців нашого села займалася господарством. Роботи багато не було, бо в місті працювали лише пошта, пивзавод, дві кондитерські. Від масового безробіття рятувала хіба що залізниця.

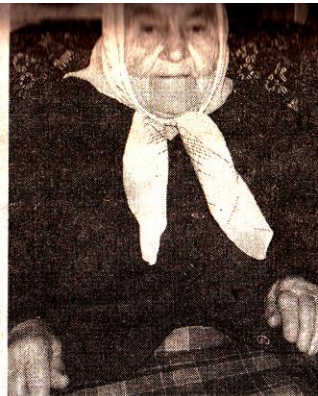
ТЕПЕР У ЗОЛОТІЙВСЬКИХ КОПАНКАХ ВЖЕ НЕ ПОКУПАТИСЯ

Багато років на залізниці працювала мешканка Золотіїва пані Катерина. Жінка пам'ятає ще ті часи, коли на центральній вулиці сучасного масиву стояли лише дев'ять стареньких хат.

– Розбудова села почаласядесь у 1963 році, коли колгосп почав видавати людям земельні наділи. Перші хати з'явилися з лівого боку вулиці Олексинської. Інший, правий бік, почали забудуватидесь у 70-х роках, – розповідає пані Катерина. – На місці нинішніх вулиць Золотіївської та Загородньої росли садки, квітував мальовничий луг, який ми називали «днина». Там була криниця і сажові копанки, до яких ве-

чері після роботи ходили купатися. Влітку тепло, з колгоспу люди придуть, брудні, в пилюці і йдуть на «сажовку» купатися при місячному світлі. Вдень на днині ми пасли корови. Нині там садять городи. Гору навпроти криниці називали Бемовою. Чому так? Ніхто не знав, але між собою казали: «Куди пішли? На Бемову гору». Земля Золотіїва простягалася аж до сучасного району Ювілейний. Ми туди корови теж ганяли на пасовище. Худоби мали багато, в кожній хаті тримали по одній-дві голови. Сучасна вулиця Біла теж належала до Золотіїва. У нас на ній казали хутір. Питали: «Звідки ти йдеш?» – «З хutora». До речі, на місці теперішнього комбінату хлібопродуктів стояв млин.

Довгий час у селі не було асфальту. На вулиці Олексинській аж до 80-х років лежала бруківка. А в глибині села було ще гірше. Така багнука, що ні пройти ні проїхати. Тому люди і селилися ближче до



Родина Зінаїди Федорович мешкає у Золотіїві ще з діда-прадіда.

вулиці Олексинської, яку заасфальтували на початку 80-х. Зате сьогодні ті, хто таки залишився в глибинці села, виграла, бо живуть поблизу луку та річки. А тут все у хаті труситься, коли якась вантажівка проїжджає під вікнами.

За часів Горбачова мешканцям масиву за власні кошти вдалося відбудувати церкву, у якій свого часу зробили аптечний склад. Були у Золотіїві й свої кухня та конюшня. У будинку, де тепер бібліотека, був клуб, в якому ставили вистави. Сама ж бібліотека, або, як її тоді називали, читальня, розташовувалася неподалік. Мала околиця Рівного й власну початкову школу на чотири класи. Нині на її місці – Рівненський професійний ліцей.

– Наше село було невеликим, хати – старими. Це сьогодні від того колишнього села не лишилося ні сліду. Нові будинки, нові люди. Отна Вишневій вулиці вже всіх й не знаєш. Хіба впізнати можна, якщо

канців околиці.

– До Золотіїва не ходить троллейбус, немає початкової школи, дитячого садочка, – розповідає про проблеми мешканців **настоятель Свято-Покровської церкви УАПЦ священник Петро Остапчук**. – Батькам доводиться відвозити дітей до садочка чи школи і привозити назад. Особливо скрутно неповним сім'ям, де мати мусить встигати ще й на роботу. В Золотіїві немає спортивного та ігрового майданчиків для дітей. Молоді мами нарікають, що їм нікуди вийти прогулятися з дитиною, підліткам ніде займатися спортом. Багато проблем і з дорогами, які деінде не ремонтували вже понад тридцять років. Гнилий водопровід взимку з десятком разів прориває. А на Золотіївському кладовищі скоро не залишиться місць для поховання. Люди звикли до місцевого кладовища, але дозволу на його розширення немає. Ми писали звернення до міської влади з проханням допомогти у вирішенні цих питань. Нам відповіли, що землі, які ми просили виділити для облаштування дитячого і спортивного майданчиків, розміщені вже за межами Рівного. А в зв'язку з обмеженням фінансування питання ремонту вулиці Золотіївської розглянуть при формуванні проекту бюджету на 2012 рік.

Незважаючи на всіснуючі проблеми, золотіївці не втрачають віри у краще. Вони веселі, позитивні та оптимістичні люди, які з надією дивляться в майбутнє. Працьовиті господарі, які щоденною самовідданою працею доводять свою любов до рідної землі.

Марина ФУРС

Курс валют

КУРС ВАЛЮТ ДО ГРИВНИ СТАНОМ НА 4 СІЧНЯ

	НБУ	Середній готівковий у банках		Базарний «п'ятачок»	
		Покупка	Продаж	Покупка	Продаж
100 доларів США	798,98	804,00	806,00	805,00	807,00
100 євро	1029,81	1038,00	1044,00	1040,00	1045,00
10 російських рублів	2,50	2,43	2,48	2,45	2,50